

สี่พันตร

บทที่ 5

เครื่องบินพระที่นั่งค่อยๆ ลดเพดานบินเมื่อใกล้ถึงท่าอากาศยานเมืองหัตดิน... ภาพพื้นแผ่นดินใกล้เข้ามาทุกขณะ พระองค์หญิงสุดาวดีจรดนลาภกับกระจกหน้าต่าง อย่างตื่นตะลึง ผืนแผ่นดินกว้างใหญ่เขียวขจีเห็นไร่นาเป็นรูปเหลี่ยมแปลกๆ เรียงราย สายน้ำใหญ่ยาวคดเคี้ยวไม่สิ้นสุด คงจะเป็นสาขาของแม่น้ำสี่พันตรที่เลื่องชื่อ ครั้นใกล้ถึงสนามบิน หลังอาคารเริ่มหนาแน่น เห็นบ้านเรือนตึกกรมที่ยังมีรูปแบบโบราณปะปน แต่ก็ดูเป็นระเบียบสวยงาม

“จะถึงแล้วเพคะ ทรงตระเตรียมให้ต้อยลืมนะว่าพระองค์เป็นใครนะเพคะ” นางระพีกระซิบเตือน

“รู้แล้ว เลิกกำกับควบคุมเสียที ฉันไม่ใช่แขกอีกแล้วนะ”

นางถวายการระอย่างร้อนรน

“หม่อมฉันเป็นห่วง ไม่ได้คิดอย่างอื่นเลยเพคะ”

ดวงพักตร์เธอยังบุ๋มบึ้งเง้งอดแม้มีพระอารมณ์ดีขึ้น

“พี่ระพี องค์ชายภควัดจะเสด็จมารับฉันไหม”

“ยอมไม่มาเพคะ ตามประเพณีโบราณ องค์บ่าวสาวจะพบกันในวันวิวาห์เท่านั้น”

“จนบัดนี้แล้วยังยึดถือประเพณีโบราณคร่ำครึ น่าเบื่อจริงๆ”

“อย่าพระทัยร้อนเลยเพคะ อีกสักครู่องค์หญิงก็จะทรงภารกิจจนลืมนึกถึงองค์ราชบุตร แต่ตามภาพข่าวที่เห็น ทรงเป็นองค์ชายที่งามสง่า ไม่มีใครต้องวิตกหอรอกเพคะ”

องค์ครุณีไหวพระอังสา “ฉันไม่ได้วิตกสักหน่อย”

เธอชะงัก เมื่อหันไปพบสีหน้าเคร่งขรึมจับสังเกตของท่านหญิงศศิประภา พระญาติของพระอัครชายาซึ่งได้รับมอบหมายให้มาดูแลบรรดาพระราชวงศ์โสฬสที่เสด็จมาทำงานพิธี

ท่านหญิงแปลกพระทัย ที่ในวันนี้ เสด็จพระองค์หญิงไม่โศกเศร้าหม่นหมองเช่นวันวานเมื่อทรงเข้าเฝ้าบังคมทูลลาองค์กษัตริย์และพระประยูรญาติ แต่กลับหลุกหลิกซุกซนลึงโลดราวเด็กพบของเล่นแปลกใหม่ หรือว่าเธอจะตื่นตะลึงกับชีวิตใหม่จนลืมตัวไปชั่วขณะ

พอรู้ว่าถูกจับตามอง “เสด็จพระองค์หญิงศิริกัลยา” ก็ยึดพระวรกายตั้งตรง กลับเป็นราชินิกุลสวยสง่างามสง่าอีกครั้ง

หลังจากอากาศยานจอดนิ่ง บันไดลาดพรมถูกเลื่อนเข้าเทียบ... ประตูเครื่องถูกเปิดเห็นร่างในฉลองพระองค์เต็มยศของเจ้านายระดับสูงและเสนาบดีสูงวัย ของหัตดิน โค้งกายถวายความเคารพ

“หม่อมฉันเจ้าวีรวัชรา มหาอำมาตย์ผู้แทนพระองค์เสด็จเจ้าภุริทัตขอต้อนรับเสด็จพระองค์หญิงศิริกัลยาบรมราชกษัตริย์และคณะผู้ติดตามทุกท่าน..... หัตดินเป็นแคว้นรัฐอิสระ เล็กและล้าหลังหากการต้อนรับผิดพลาดประการใด ขอโปรดอภัยด้วย”

องค์ครุณีแต่งปั้นท่าที่แย้มสรวลตำรัสตอบ

“หัตดินเป็นแคว้นรัฐอิสระ เมื่อเปรียบกับโสฬสแล้วไม่อาจกล่าวได้ว่าเล็กและล้าหลัง ท่านมีความมั่งคั่งเจริญก้าวหน้ากว่าหลายเท่า การที่พวกหม่อมฉันทั้งหลายได้รับเกียรติยศยิ่งใหญ่ นับเป็นพระมหากรุณาล้นพ้นแห่งองค์กษัตริย์ภุริทัต หม่อมฉันขอคารวะจากใจหากมีสิ่งใดบกพร่องขอโปรดเมตตาให้อภัยและดักเตือนด้วยเพคะ”

“หม่อมฉันมิบังอาจ หากองค์หญิงมีความต้องการใด โปรดบอกให้ทราบได้ทุกประการ”

“ขอบพระทัยเพคะ”

ร่างบางที่สมส่วนดำเนินนำกลุ่มพระญาติ ทหารกองเกียรติยศตั้งแถวจรดอาวุธถวายการต้อนรับ ไกลออกไป...นางรำในเครื่องทรงงดงามนับร้อยรำรำศีลปะท้องถื่นงดงามแปลกตา ในระหว่างทางช่อดอกไม้งามถูกนำมายอบกายถวาย เธอแย้มสรวลก็มารับอย่างอ่อนหวานสำรวม ขณะที่พระทัยโลดลี้วกระหิม่อิ่มเอม

ไอ้วาระศักดิ์ ไยช่างหอมหวานยิ่งนัก.....

พระพี่นางทรงเคยคุ้นกับการได้รับการก้มกราบคารวะจึงมิได้สนใจไยดีกับสิ่งเหล่านี้ ยอมสละความสุขสบายเพื่อลิ้มลองความยากลำบากที่ไม่เคยพานพบมาก่อน

ทรงเชื่อมั่นว่าพระแม่เจ้าจันทราจะพลิกผันให้ร้ายกลายเป็นดีได้...
ท่านพี่ช่างโง่เขลาจริง ๆ.....

ขบวนรถพระที่นั่งเคลื่อนจากสนามบินสู่พระตำหนักที่ถูกจัดเตรียมไว้สำหรับเป็นที่ประทับ ท่านหญิงศศิประภาเป็นผู้ดูแลพระราชวงศ์และข้าราชการที่ตามเสด็จจากโสฬส ทรงจัดการดูแลเครื่องของตามราชประเพณี มิให้ขาดตกบกพร่อง ท่านหญิงยอบกายการระองค์จรูณี ด้วยท่าที่ต้องตามราชประเพณีเพียงเพื่อให้สมกับพระอิสริยยศใหม่ของเธอ แต่หาได้การระจากใจจริงไม่ ทรงแปลกพระทัย ที่องค์หญิงเดือนเคียวางพระองค์อ่อนนุ่มสำรวม ในบัดนี้กลับหยิ่งทะนงปลีกแยกห่างเหิน คงยึดถือแต่นางระพีเป็นคนสนิทเท่านั้น

“ทูลเชิญเสด็จพระองค์หญิงประทับพักผ่อนก่อนเพลคะ”
องค์จรูณวางองค์ราวคนแปลกหน้า “ขอบพระทัยคะ”
“ทรงเหน็ดเหนื่อยกับการเดินทางไหมเพลคะ”

“เหนื่อยซิคะ ก็เส้นทางบินย้อนไปย้อนมา ความจริงระยะทางไกลนิดเดียว แต่กลับบินเสียอ้อมโลก”

“ระยะทางตามมาตราวัดใกล้จริง แต่เราไม่สามารถบินข้ามสิงหะราหรือลองปริตระวันออกเพราะว่าไม่ปลอดภัย จึงต้องย้อนไปที่ประเทศไทยก่อนแล้วจึงจะบินข้ามลองปริตระวันตกมาหัดดินได้...”

“นั่นซิ ถ้าเราไม่รบกับสิงหะรา ป่านนี้ก็ไม่ต้องลำบากกันแล้ว”
“รับสั่งว่าจะไรนะเพลคะ..!”

“เปล่าค่ะ...” เธอกลบเกลื่อน “เอ้อ... ไหนล่ะคะ ห้องที่จัดให้ ฉันจะได้ขอพักสักครู่ หมายกำหนดการเป็นอย่างไรบ้างก็ไม่รู้”

“เสด็จอาทั้งสองจะมาถึงในอีกสองชั่วโมงข้างหน้า” ท่านหญิงรับสั่งถึงพระราชวงศ์แทนพระองค์จากโสฬสซึ่งกำลังเสด็จมาหัดดิน โดยเครื่องบินพระที่นั่งอีกลำหนึ่งด้วยน้ำเสียงเป็นงานเป็นการ

“สำหรับหมายกำหนดการต่าง ๆ อีกสักครู่หม่อมฉันจะรายงานให้ทรงทราบ”

“ค่ะ” ท่าที่แข็งกร้าวของผู้สูงวัยทำให้องค์หญิงสรวลขำขึ้นพระทัยรับคำห้วน ๆ แล้วลุกตามนางข้าหลวงที่เข้ามาค้อมกายรอนำเสด็จไปดื้อ ๆ

ท่านหญิงเองก็ไม่พอใจพระทัย... หญิงเดือนผู้อ่อนหวาน หลังจากได้รับราชศักดิ์ก็วางพระองค์ถึงเพียงนี้เทียวหรือ.....

พระพี่เลี้ยงอุษา... เข้ามาหมอบอยู่ข้างพระองค์นานแล้ว แต่ว่าร่างอรชรที่ประทับนั่งอยู่หน้าองค์เทวรูป ดวงพักตร์งามแจ่มลุ่มกุ่มน้อย ๆ ต้องแสงเทียนวามดูสงบนิ่งราวรูปปั้น ทำให้นางไม่กล้าสอดแทรกแต่ในที่สุดก็ไม่วายส่งเสียงกระซิบเรียก

“องค์หญิงเพลคะ”

เธอลืมตาขึ้น “อะไรหรือคะ พี่อุษา”

“เครื่องเสวยตั้งนานแล้วเพลคะ”

“พี่ทานเถิด หญิงไม่หิว”

“อาหารจะมาเพียงวันละครึ่งเท่านั้น เสวยสักหน่อยเถอะนะเพลคะ”

เธอหมายจะปฏิเสธ แต่สายตาวิ่งวอนของนางผู้จงรักทำให้เธอถวายเคารพเทวรูป แล้วลุกมาที่โต๊ะหิน ซึ่งแม้จะปูลาดที่นั่งด้วยผืนพรม แต่ก็ยังเย็นเยียบ

“มาทานด้วยกันซิคะ พี่อุษา”

“ไม่ได้หรอกเพลคะ องค์หญิง...”

“มาเถอะ ถือสาอะไรคะ เราเป็นเพื่อนคู่ทุกข์คู่ยาก ตอนนี้จะเรียกว่าเป็นเพื่อนตายก็เห็นจะได้”

คำว่า “ตาย” สะกิดให้ทรงเหลือบมองที่ริมแท่นบูชา ขวดแก้วเจียรไนใบเล็กบรรจุพระโอสถอมฤต วางอยู่บนพานทองอย่างโดดเด่น...

ด้วยคำพิพากษาให้กักขังที่ไม่มีกำหนดวันสิ้นสุดในถ้าศักดิ์สิทธิ์... ความปราณีที่องค์กษัตริย์ทรงประทานให้ก็คือพระโอสถอมฤต... ขนานหนึ่งของยาพิษซึ่งจะทำให้เสียชีวิตในเวลาทีรวดเร็ว

โสฬสมีด่านานเรื่องยาพิษที่สกัดจากพืชสมุนไพร...

ตำรายาต้องห้ามถูกปิดบังไว้ แม้กระนั้นก็เป็นทีที่เข้าใจว่ายังมีการปรุงยากันอยู่อย่างซ่อนเร้น.....

พิธีปิดปากถ้าตามความเชื่อที่ยึดถือมานานเพียงผ่านพ้นไปสด ๆ ร้อน ๆ ควบคู่กับพิธีกรรมของนักบวช เครื่องจักรกำลังสูง เคลื่อนหินใหญ่ปิดปากถ้าอีกชั้นเพื่อป้องกันไม่ให้มีการติดต่อดี ๆ กับภายนอก

...น้ำและอาหารถูกชักจูงส่งลงมาจากข้างบนผ่านช่องทางเฉพาะเล็กๆ ตามประวัติที่ถูกบันทึกไว้ ยังไม่มีใครได้รับการอภิโทษหรือพ้นจากถ้อยคำที่มีชีวิต ต่อเมื่อตกตายประตูอำนาจจึงจะถูกเปิดเพื่อนำร่างของผู้ต้องขังออกไปกระทำพิธีและสดุดีเชิดชูเกียรติว่าเป็นผู้ที่สละตนบูชาเทพเจ้า

โสมโสมเคยได้ยินมาว่า มีธารน้ำใสไหลผ่านข้างใต้พระแท่นที่ประทับขององค์เทวรูป ลอดพื้นและผนังผาออกไปเต็มเต็มลำธารในป่าธารน้ำทิพย์ เคยช่วยชุบชูกายใจพระราชวงศ์ผู้อุทิศพระองค์ให้มีความสุขสบายพอสมควร แต่ว่าต่อมาทางน้ำได้ถูกปิดกั้นโดยธรรมชาติ ทำให้แห้งไปนานกว่าสิบปี ทิ้งไว้แต่แอ่งหินชื้นที่เยียบเย็น

นางอุษามองตาม ถามหวันไหว

“องค์หญิงคงไม่คิดดื่มยาพิษไซ้ไหมเพคะ”

“ไม่ค่ะ... ทุกลมหายใจที่มี ไม่ว่าจะแผ่วล้าเพียงใดย่อมต้องรักษาไว้เพื่อถวายสักการะพระแม่ เพื่อองค์กษัตริย์ และท่านแม่... ..ยาพิษทำให้ตายเร็ว แต่นั่นไม่ใช่ทางที่ถูกต้อง”

นางอุษาถอนใจอย่างโล่งอก “หม่อมฉันเชื่อว่าองค์หญิงจะต้องได้รับพระราชทานอภิสิทธิ์ สิ่งศักดิ์สิทธิ์คงไม่ทิ้งให้คนดีมีบุญวาสนาต้องมาจบชีวิตที่นี่... อีกไม่นานเมื่อนางอุษาสาส์น จะยังเฝ้าองค์ราชันย์ต้องรับสั่งให้ปล่อยองค์หญิงแน่ๆ เพคะ”

“ทุกอย่างจะเป็นไปตามแผนการที่วางไว้ค่ะ”

เธอแตะสร้อย กุมพระขำมรงค์ที่องค์ชายภควัตประทานให้เมื่อห้าปีก่อน หากพรหมลิขิตให้มีชะตาชีวิตร่วมกัน เธอคงได้ไปถึงหัสดินทันเข้าพิธีอภิเษกสมรส แต่หากไม่เป็นเช่นนั้น เธอก็ยินดีที่จะเป็นเพียงข้ารับใช้ที่จงรัก

แม้การสับเปลี่ยนตัวนักโทษจะเป็นความผิดใหญ่หลวง เพราะหากความจริงปรากฏแล้วองค์กษัตริย์ไม่ทรงพระเมตตา เธอย่อมต้องรับโทษทัณฑ์รุนแรง แต่ว่าถึงอย่างไรก็นับว่าคุ้มค่าเมื่อแลกกับพระหทัยของท่านแม่และชีวิตของน้องสาวทั้งคน

ก่อนหน้านั้น องค์หญิงสุดาวตีวงวอนด้วยน้ำตานองหน้า

“...ตั้งแต่เกิดมา น้องถูกยึดเยียดให้แต่ความผิดและบาปโทษ ไม่มีโอกาสเป็นคนดีกับใครเขาบ้าง แม้แต่จะตายก็ต้องตายอย่างมัวหมอง คนสามัญเมื่อทำผิดยังมีโอกาสแก้ตัว แต่น้องในฐานะที่เป็นพระราชวงศ์กลับต้องรับโทษหนักขึ้นหลายเท่า.....

.....น้องไม่เคยได้พิสูจน์ตัวเองให้ใครเห็นหรือแม้แต่จะทำให้ท่านแม่ชื่นใจสักครั้ง หากตายไป วิญญาณต้องไร้ความสุขสงบอย่างที่สุด..... ท่านพี่โปรดเมตตาให้โอกาสแก่น้องเถิดเพคะ น้องสัญญาว่าจะประกอบคุณงามความดีสร้างเกียรติคุณแก่วงศ์สกุล และจะอุทิศตนทำประโยชน์ตามรอยบาทท่านพี่ น้องหวังให้เสด็จลุงได้เห็นคุณค่า ยอมรับและเมตตาน้องบ้าง.....”

ถึงแม้้องนางไม่อดอ้อนรำพัน เธอก็ตั้งใจไว้แล้ว

“...ในเมื่อน้องวิงวอนร้องขอโอกาส พี่ก็จะให้.....

ต่อหน้าองค์เทวรูปศักดิ์สิทธิ์และเหล่าเทวาอารักษ์... น้องจงให้คำสัตย์ สัญญาว่าจะประพฤติตนสมกับที่เป็นสายเลือดแห่งเทวัญ จะมีจิตใจหนักแน่น นึกคิดไตร่ตรองถี่ถ้วน แยกแยะดีชั่ว เห็นผิดเห็นชอบ จะจงรักภักดีต่อองค์กษัตริย์โสฬสและหัสดิน อุทิศตนทำทุกอย่างเพื่อประโยชน์แก่ทั้งสองแผ่นดิน.....”

“...หม่อมฉันสาบานเพคะ...”

เธอแย้มสรวลเข็ดน้ำตาให้ขนิษฐา

“เราจะทำตามแผนการที่น้องพูดไว้ ถึงจะละเมิดพระราชโองการ แต่พี่ก็จะทำเพื่อให้ชีวิตใหม่แก่น้อง ให้น้องได้มีโอกาสพิสูจน์ตนเอง ใช้ความดีความสามารถที่มีอยู่ทำคุณประโยชน์ นำความภาคภูมิใจแก่ท่านแม่และเสด็จลุง...”

“...น้องจะไม่ทำให้พี่นางผิดหวังเพคะ...”

หลังจากนั้น เครื่องทรงชุดราตรีที่คล้ายคลึงถูกนำมาถวายให้สวมใส่... เสียงเครื่องดนตรีโบราณกรีดละห้อยโหยหวน เพลงบูชาวิงวอนคล้ายมีมนต์ขลัง ข้าราชการ แวดล้อมล้วนยืนนิ่งราวกับถูกสะกด ขณะที่ร่างงามทั้งสองเคลื่อนไหวสลับท่าแห่งรำบูชาอยู่ในท่ามกลางแสงสลัว.....

โสมโสมภณระลึกถึงน้องนางด้วยความเป็นห่วง

น้องดาว น้องกำลังลำบากอยู่หรือเปล่า การต้องเผชิญหน้ากับบรรดาพระญาติทั้งฝ่ายเราและหัตดินทำให้น้องท้อแท้ลำบากใจไหม..
 เกอะนะ น้องเป็นคนฉลาด พี่เชื่อว่าน้องต้องสามารถประคับประคองพาดนผ่านพันปัญหาไปได้.....

หมายกำหนดการที่องค์ดรุณีได้ทรงรับทราบ คือเสด็จเจ้าภริทัตและพระราชินีทรงพระกรุณาพระราชทานการเลี้ยงต้อนรับคณะเดินทางของว่าที่องค์เจ้าสาวจากโสฬส ที่พระราชวังในเวลาค่ำ พระญาติวงศ์หัตดินบางพระองค์ จะเสด็จมาที่พระตำหนักรับรองเพื่อทำความรู้จักและร่วมในขบวนเสด็จ

ก่อนเวลาจะมาถึง ท่านหญิงศศิประภาดำเนินมายังห้องประทับขององค์ดรุณี เมื่อนางระพีออกมาถวายความเคารพ ก็ทรงถามว่า
 “เสด็จพระองค์หญิงพร้อมแล้วหรือยัง”

“ทรงพร้อมแล้วเพคะ”

เบื้องหลังบานประตูไม้สลักหนาหนัก องค์ดรุณีในฉลองพระองค์ชุดใหม่ประทับยืนอย่างภาคภูมิ ทว่าท่านหญิง กลับนินทาตำหนิ

“เสด็จพระองค์หญิงเพคะ ฉลององค์ชุดนี้ไม่เหมาะสมเลย สมควรฉลองชุดประเพณีนิยมของโสฬสปกปิดพระวรกายมากกว่านี้”

อีกฝ่ายเซ็ดหน้าสว่นคำในทันที

“ชุดนี้ไม่ดีตรงไหนคะ ชุดราตรีสากลนิยม ใครๆ เขาก็ใส่กันทั่วโลก ถ้าไม่ดีแล้วจัดเตรียมมาทำไม”

สีหน้าของท่านหญิงยิ่งเคร่งขรึมเย็นชา

“วันนี้เป็นวันแรกที่เสด็จมาถึงและเป็นโอกาสแรกที่เข้าเฝ้าองค์ราชาราชินี แสดงพระองค์ต่อพระราชวงศ์และบุคคลสำคัญอื่นๆ รวมทั้งสื่อมวลชน ทุกคนสมควรได้เห็นพระองค์อย่างองค์หญิงจากโสฬส แว่นแคว้นเก่าแก่ที่ยึดมั่นในราชประเพณี มิใช่ดาราราภาพยนตร์นะเพคะ”

องค์หญิงสุดาวดี สบัดพระพักตร์โกรธเกรี้ยวหันหนี

“หม่อมฉันจะเลือกฉลองพระองค์ให้ใหม่เพคะ” น้ำเสียงท่านหญิงบังคับเข้มงวด

“ไม่ต้อง” เธอปฏิเสธห้วนๆ ไบหน้าที่เข้มงวดเย็นชาของท่านหญิง คล้ายไบหน้านางพี่เลี้ยงที่ผลัดกันเข้ามาดูแลเธอตามคำสั่งที่ไร้ความเมตตาเมื่อครั้งยังเยาว์ เธอยังรู้สึกฝังใจกริ่งเกรง

สุรเสียงรับสั่งตอบกระด้าง

“ประเดี๋ยวฉันจะเลือกเอง”

“ถ้าอย่างนั้น อีกสักครู่ ทูลเชิญที่ห้องโถงส่วนหน้าเลยนะเพคะ เสด็จอาทั้งสองพระองค์คงใกล้จะมาถึงแล้ว” ท่านหญิงรับสั่งเสียงเฉียบมองนางระพีอย่างตำหนิ ก่อนจะหันกลับไปยอบรางวัลคำนับองค์ดรุณพอเป็นพิธี แล้วกลับออกไปด้วยท่าทีแข็งกระด้าง

นางระพีเสียงแผ่ว “หม่อมฉันทูลองค์หญิงแล้ว”

“เรื่องมาก...!” เธอกระแทกเสียง ขยี้พระบาทอย่างขัดเคือง “กับแค่เสื้อผ้า ไม่รู้ว่าจะยุ่งยากไปถึงไหน”

“ทำตามที่ท่านหญิงถวายคำแนะนำดีกว่าเพคะ”

“นี่ฉันจะต้องถูกกำกับควบคุมอีกนานเท่าไร โสฬสมีแต่บังคับใจ แม้อยู่นอกแผ่นดินยังตามมาบงการโน้มน้า ท่านหญิงถือว่าเป็นพระญาติของพระอัครชายาไซ้ใหม่ ถึงได้ยโสหนัก ไม่รู้บ้างเลยว่าใครเป็นใคร.....”

“องค์หญิงเพคะ” นางระพีเสียงอ่อน “อีกไม่นานหลังจากพิธีเสกสมรสผ่านพ้น ท่านหญิงและพระราชวงศ์ล้วนต้องเสด็จกลับไป พระองค์จะต้องปฏิบัติภารกิจต่างๆ เพียงลำพัง มีเพียงหม่อมฉันและพวกนางข้าหลวงไว้ปัญญาเท่านั้นอยู่คอยถวายการปฏิบัติรับใช้ จะไม่มีใครจากโสฬสบังคับพระทัยได้อีกเพคะ”

“ดี..!” สุรเสียงเธอยังคงบอกความขุ่นเคือง

“หม่อมฉันจะจัดฉลองพระองค์ชุดใหม่ถวายนะเพคะ”

“ก็ได้...!”